

»Hvor kostelige er dine tanker mig, Gud, hvor stor er dog deres sum« (Salme 139,17)

Et Bedehus

Vor Herres Jesu *nidkærlighed for sit hus* kommer stærkt til udtryk både ved *begyndelsen* af hans offentlige tjeneste, da han gjorde sig en svøbe af reb og drev alle vekselserne og dem, der solgte okser, får og duer, ud af templet og spredte vekselsernes pengestykker og væltede deres borde (Johs. 2,13-22) og *ved afslutningen* af den, da han efter tre et halvt års forløb fandt tilstanden i templet uændret og derfor atter jog dem, som solgte og købte i helligdommen, ud, væltede vekselsernes borde og duekræmmernes bænke og sagde til dem: »Der står skrevet: Mit hus skal kaldes et *bedehus* – men I gør det til en røverkule« (Matt. 21,12-17), to skrift-afsnit, vi bør dvæle ved, fordi hele Herrens tjeneste er »indrammet« af dem.

Det siger os, at Herrens sande hus, d.v.s. menigheden, Kristi legeme, er, hvad vor Herre Jesus stiler imod med sin frelsergerning.

Det burde ikke overraske os, thi menigheden er *Guds rige* i nådens tidsalder, og Guds riges oprettelse er målet for hans frelsergerning.

Herrens nidkærlighed for sit hus *fortærede ham!* Lad det tale til vort hjerte, vi, som næsten kun interesserer os for vor egen personlige frelse (Salme 69,10, Johs. 2,17).

En tilsvarende nidkærlighed *fortærede også apostelen Paulus*, der var beredt til at udfylde, hvad der fattedes i Kristus-trængsler, *til bedste for Herrens legeme, menigheden* – og det endda med glæde (Kol. 1,24).

Også apostelen Peter havde *Guds hus* for øje som Jesu frelsergernings mål og skriver derfor til Guds børn: »Kom til Ham, den levende sten, der vel er vraget af mennesker, men udvalgt og kostelig i Guds øjne, og lad jer selv som levende stene opbygge til *et åndeligt hus*, til *et helligt præsteskab*, der bringer åndelige ofre, som er velbehagelige for Gud« (1. Peter 2,4-5).

Opbyggelsen af Guds åndelige hus, bedehuset, menigheden, er altså vort fælles kald. Ak, hvor har vi forsømt det!

At tjene Herren som et helligt præsteskab er altså vort fælles kald – men ak, hvor har vi glemt det!

Et helligt præsteskab består ikke at nogle få forkyndere, men af alle de hellige, der lader sig opbygge sammen som levende stene i Guds hus – ak, hvor har vi overset det!

Møder og arrangementer

Der afholdes mangfoldige kristelige møder rundt omkring i vort land. De består som regel i, at man kalder en prædikant og efter en indledende fællessang eller korsang og en kort bøn overlader mødet til ham. Han taler en halv eller hel times tid, hvorefter mødet slutter med en eller nogle sange, en bøn – og så går man hjem.

Man kan ikke frakende møder betydning, hvis Ordet virkelig bliver forkyndt i Ånd og sandhed, d.v.s. hvis taleren har søgt Herrens åsyn og taler »ud af ham i Kristus for Guds åsyn«.

Jeg har selv forkyndt Ordet ved en mængde møder – min tjeneste begyndte med møder i *Grundtvigs Hus i København* – og til at begynde med kunne man tale om vækkelse – men møder, selv de bedste, må ikke fortsætte for længe, thi så indebærer det, at en vis vanemæssig, sløvende ånd vinder indpas – og man blot vænner sig til at gå til møde uden at forbedre sig på at møde Den levende Gud – og uden at tænke på, om møder er blevet en del af det åndelige tag-selv-bord.

Møder af denne art skal kun fortsætte, så længe de har vækkende kraft, d.v.s. bringer det levende og livgivende ord til ufrelste mennesker og til kristne, der trænger til at blive vækket af søvne.

Det har vist sig, at selv store mødearrangementer med verdensberømte evangelister ikke har haft større åndelig betydning i vort land, skønt »alle kræfter blev sat ind derpå.

Hermed være ikke sagt, at møder skal afskrives. De skal på deres rette plads. Hvordan kommer de det? Kun når Guds folk lader sig opbygge til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, velbehagelige for Gud!

Gudstjeneste

Der siges meget til os i Det nye Testamente om at *tjene Gud* – men ordet *Gudstjeneste* i *nytestamentelig betydning* hører vi kun een gang. Denne ene gang må have overordentlig stor betydning! Der står: »Medens de nu holdt Gudstjeneste og fastede, sagde Helligånden: 'Udtag mig Barnabas og Saulus til den gerning, Jeg har kaldet dem til!' Så fastede de og lagde hænderne på dem og lod dem drage af sted. Da de således var udsendt af Helligånden...« (Ap. G. 13,2-4).

Således var menigheden i *Antiokia* altså – et åndeligt hus – ja, Kristi legeme – ja, Guds rige – et helligt præsteskab, der

sandelig forstod at bringe åndelige, Gud velbehagelige ofre!

I dag har de fleste Gudstjenester kun præg af at være møder, hvor en mand både beder, taler, velsigner, leder nadveren – og alle andre er tilhørere.

Derfor er menighederne såre svage – og Guds rige, der ikke består i ord, men i kraft, ikke en virkelighed.

I *Antiokia* fastede de undertiden, når de holdt Gudstjeneste. De var altså ikke kommet så meget for »at få noget ud af det« som for »at tjene den levende Gud og bringe Ham åndelige ofre.«

I *Antiokia* kom Helligånden, der er nådens og *bønnens Ånd* (Zak. 12,10), derfor til orde med usigeligt rige konsekvenser (tænk blot på Paulus' tjeneste).

Guds rige var kommet nær! Kristi legeme var ikke blot et billede, men en virkelighed. Hvor mange de var i menigheden i *Antiokia*, ved vi ikke. Nogle af dem nævnes i vers 1 i kap. 13. Antal er ikke det afgørende.

Hvad er det væsentlige for en sand Gudstjeneste? Mon ikke dette, at enhver kommer i bevidstheden om, at han/hun er et lem på Kristi legeme, en præst og derfor kommer for at *tjene Gud, gøre Ham vilje, ære og ophøje ham* – altså ikke blot kommer som modtager af en velsignelse gennem Ordets forkyndelse.

Ordet Gudstjeneste anvendes som nævnt kun een gang. Leder vi efter andre betegnelser, finder vi, at »på den første dag i ugen (altså søndag), da vi var samlede for at bryde brødet...« (Ap. G. 20,7-11). Det skete på tredje sal i et hus, formentlig i et privat hjem, således som også Ap. G. 2,46 taler om. Det synes også at fremgå indirekte af 1. Kor. 11,20, at *Herrens nadver*, som brødsbrydelsen der kaldes, var noget centralt ved deres *sammenkomster*, som deres Gudstjenester også kaldes (1. Kor. 11,17 og 34) – *menighedssammenkomst* i vers 18.

Der er ikke givet os noget fast mønster for, hvorledes deres Gudstjenester forløb, og vi bør aldrig opstille noget, thi Helligånden lader sig ikke indpasse i noget mønster, og det er Ham, der er en sand Gudstjenestes egentlige leder.

Lovsangen

Salmer, hymner og åndelige sange er en del af en åndelig Gudstjeneste. Alle synger med taknemmelighed i deres hjerter for Gud (Kol. 3,16). Her behøves ikke noget kor, thi alle er med til at synge den lovsang, på hvilken Gud troner (Salme

22,4).

Lovsang er ikke en passende indledning og passende afslutning, men noget ganske andet. Vi synger *for Gud* – for den hellige og levende Gud – vi *tilbeder Ham*, idet vi synger – derfor løfter vi vor røst, så vi synger *af ganske hjerte, ganske sjæl og sind* – de, der har gode stemmer, synger – og de, der ikke har gode stemmer, synger – og de, der har svært ved at synge rent, synger – thi vi synger ikke for mennesker – det er ikke en koncert – vi synger *for den levende Gud* – og Han lytter til den sang, der kommer fra hele vort hjerte, også når det kniber for nogle med at holde tonen!

Tilbedelsen

Lovsangen og *tilbedelsen* hører sammen – og da alle tager del i lovsangen, tager alle også del i *tilbedelsen*. Det betyder ikke nødvendigvis, at alle opløfter deres røst, men at alle er rede til det, hvis Guds Ånd maner dertil. Man hober ikke ord på ord i en åndsbåren *tilbedelse*, men lader snarere *Guds eget ord være det væsentlige indhold i tilbedelsen*. Man prædiker eller moraliserer heller ikke i *tilbedelsen* og fremhæver således ikke sig selv, men op-højer Gud Den Almægtige, som vi får lov til at kalde Fader og med frimodighed endda tør sige: »Abba, Fader!« til.

Således er en sand Gudstjeneste båret af en *hellig og ren glæde*, hvilket ikke kan undre os, da vi glæder os over Gud – over Hans skaberværk – over Hans frelse – over Hans gode og fuldkomne vilje – over, at vor fortid ikke mere trykker os, fordi Han har sonet al vor synd med sit blod – og vor fremtid ikke fremkalder frygt, end ikke frygt for dommen, fordi Han forbliver Herren, der styrer alt, og Hans kærlighed fordriver al frygt og i stedet for skænker os *frimodighed i dommen* – hvordan kan noget andet end glæden gennemtrænge hele Gudstjenesten – altså den rene glæde over og i Gud!

Bedehuset

Nu oplever vi, at Guds hus er et *bedehus for alle folkene!* Nu er Guds rige en levende virkelighed iblandt os! Derfor kan vi bede med Guds riges kraft. Vi kan bede sammen i *Jesu navn!*

Det er der knyttet de størst tænkelige forjættelser til med ordet *hvad som helst* (Matt. 18,19, Johs. 14,13; 15,7 og 15,16). Det ord skal vantroen, resignationen og matheden ikke få lov til at afsvække og fanatismen ikke få lov til at gøre reklame med. Det ord får sin opfyldelse i Guds hus, når dette er *et bedehus*.

Det ord – *hvad som helst I beder om i mit navn, det vil Jeg gøre, for at Faderen kan blive herliggjort ved Sønnen – Hvis I bliver i Mig, og Mine ord bliver i jer, da*

bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det – siger klart og tydeligt, at her er Guds rige i kraft.

Her er det bedehus, der kan *gå i forbøn* for folket og folkene.

Lad mig nævne en hemmelig frygt, der har grebet en stor del af den danske befolkning: frygten for de hundredetusinde muhamedanere, der nu bor iblandt os, og som åbent siger ved en af deres talsmænd, at Danmark bør blive en muslimsk stat – og som også har oprettet nogle friskoler med forbindelse til fundamentalistiske fanatikere i Libanon. Hvad venter der vore børn? En hellig krig – skal de begynde at myrde hverandre (Åbenb. 6,3-4)? Vore politikere fejrer problemet af bordet – men det bliver det ikke mindre af i befolkningen – se blot de mange læserbreve af beskedne, stilfærdige mennesker i aviserne.

Kan problemet overhovedet løses? Kun, *hvis menigheden er et bedehus for alle folkene*.

Det kan ikke løses, når hadet og uviljen hersker i sindene. Men det gør det ikke i Guds hus. Der hersker kærligheden – også til muhamedanerne – møder vi en muslim, er han vor næste – de er et stakels vildført folk, måske det mest antikristelige i tiden, fordi de hader sandheden om, at Jesus er Guds søn. De kan ikke fatte, at Gud er een, og denne eenhed er tre.

Guds hus kan *bede – stride* i bøn sammen – *holde ud* i bøn – bøn om, at Gud frelser mange muhamedanere, også nogle af dem, der er talsmænd for, at Danmark bliver islamisk. Hvilken nådens triumf!

Guds hus kan bede om, at alt fordægtigt, som muhamedanere begår, kommer for Lyset, dem selv og samfundet til gavn.

Guds hus kan, når det er et bedehus, bede om, at Gud sender dem alle hjem igen, thi det er Han jo mægtig til!

Men bedehuset kan først og fremmest *bekende sine egne og hele det danske folks frygtelige synd*. Vi har som folk vanæret Gud mere end noget andet folk, så vidt jeg kan se. Gud førte os skånsomt gennem den tyske besættelse – og den løn, vi som folk gav ham, var at vende ham ryggen i uhørt frækhed.

Folkets ledende mænd gennemførte den ene Guds-bespottelige lov etter den anden – frigivelse af noget så væmmeligt som pornografi – udvidet adgang til fosterdrab – integreret seksualundervisning i skolerne, en undervisning, der har forkastet Guds bud og leder den danske ungdom direkte ud i synd – godkendelse af homoseksuelle parforhold – o.s.v. – en hån imod Gud, der derfor er vred på dette folk, så sværdet hænger over vort hovede.

Spørgsmålet er, om den store indvandring af muhamedanere er begyndelsen til Guds straf over os – vi hånede Ham etter

den tyske besættelse – nu kan vi få en muhamedansk med langt forfærdeligere følger!

Ingen uden bedehuset ser klart. Vore politikere og samfundsdebatorer er blinde vejledere for blinde. »Vi lægger os som folk ned i vor skændsel, vor skam er vort tæppe, thi imod HERREN vor Gud har vi syndet, vi og vore fædre fra ungdommen af; vi hørte ikke på HERREN vor Guds røst« (Jerem. 3,25).

Men bedehuset kan bære denne tunge byrde ind for Guds åsyn i en *syndsbekendelse*, svarende til *Daniels* (Dan. 9,4 flg) og andre tilsvarende syndsbekendelser i Det gamle Testamente.

Og bedehuset kan, som Guds ord pålægger os, *gå i forbøn for vort lands ledere* og gøre det som det *allerførste* (1. Tim. 2,1 flg), at vi må leve et roligt og stille liv, gudfrygtigt og sømmeligt i alle måder – så det også går det danske folk godt, således som Jeremias ønskede for Babylon (Jerem. 29,7).

Vi kan bede om, at vort folk *omvender sig* (Jer. 18,7 flg.). Ganske vist er der adskillige, der hævder, at noget sådant ikke er muligt – men hvorfor står det i Den hellige Skrift? Er der noget, der er umuligt for Gud? Kan vi på forhånd sige, hvad Gud kan, og hvad Han ikke kan?

Men sandt er det, at under bønner og bønnestriden gælder altid: »Dog ske ikke min vilje, men din, o Herre!« Det »underlige« er imidlertid, at underkastelsen under Guds vilje ikke fører til resignation og mangel på kraft i bønner, men til *fuld frimodighed*. Sand bøn i Guds hus er *enhed af underordnelse under Gud og fuld frimodighed overfor Gud!*

Hvor herligt – hvor »tilfredsstillende« – men ak, hvor sjældent, thi møder har erstattet Gudstjenester. Menigheden i Antiochia kunne som nævnt faste under Helligåndens lederskab. Bøn og faste hører nu og da sammen i Guds hus, bedehuset. Det er nærmest noget selvfølgeligt i Det nye Testamente. Derfor gøres der ikke et stort nummer ud af faste.

Brødsbrydelsen

I denne Gudstjeneste har brødsbrydelsen en central plads; der kommer vi Ham i hu og mindes, at Han i den nat, da han blev forrådt, svarede med at tage et brød, takke (!), bryde det (!), give dem det med disse ord: »Dette er mit legeme, som *gives for jer!*« Han tog ligeledes kalken, da det jødiske påskemåltid var forbi, takkede (!) og gav dem den med disse ord: »Dette er mit blod, som *udgydes for jer!*«

Hvem kan andet end takke og tilbede en sådan Frelser! Hvem kan andet end – da brødet, vi bryder, er *samfund med Kristi legeme*, der blev givet hen for os – give sig selv til Ham og Hans vilje – og da vel-

signelsens kalk, som vi velsigner, er *samfund med Jesu blod*, der blev udgydt for mig, give sig selv hen i en offertjeneste for Ham og Hans vilje?

Han gav os ikke blot gaver – Han gav os *sig selv* – lad os følge Ham med tak og pris og finde vor salighed i hellere at give end at tage!

Ordets forkyndelse

I denne Åndens frie sammenhæng får forkyndelsen sin rette plads. Ingen kan sige, hvornår den skal finde sted – før eller efter brødsbrydelsen – Paulus talte meget længe, før de brød brødet – dog var det mere en samtale end, hvad vi forstår ved forkyndelse – regler kan ikke opstilles, hvor Guds Ånd leder (Ap. G. 20,7-10).

Og i denne sammenhæng får *møderne* den plads, der tilkommer dem efter Helligåndens ledelse – møderne er båret af Ordets forkyndelse til ufrelste mennesker og navnkristne, men ikke dermed båret af forkynderen alene, men af hele bedehuset, Guds hus, menigheden – og er derfor ligesom alt andet en *fællesopgave*. Hvornår sådanne møder skal finde sted, kan der ikke udtales noget generelt om – det finder menigheden frem til under bøn.

Så får vi den ære at virke som et åndeligt hus, et helligt præsteskab, der bringer Gud åndelige, Ham velbehagelige ofre.

Heri er intet fortjenstfuldt eller beundringsværdigt. En sådan menighed lever »kun« af Guds nåde, som aldrig bliver den en selvfølge. Menigheden vil formentlig

altid føle sig svag – og længselen efter mere sikkerhed i form af de møder, hvor man nogenlunde på forhånd ved, at her løber man ingen risiko, uddør ikke lige med det samme – kødet kæmper imod Ånden og Ånden imod kødet – troen udvikler sig imidlertid ikke i sikre, betryggende forhold, men netop i svaghed og kamp, med håb imod håb – må den sejre, må den vokse, må den med Herren for øje kæmpe sin gode strid, der også involverer den i kampen imod ondskabens åndemagter i dette mørke – den kamp, som kun *Bedehuset* kan kæmpe sig igennem sejrende til sejr!

Dette vil vi ikke gøre, fordi vi finder det bibelsk »rigtigt«, thi opfatter vi det som »rigtigt«, opfatter vi måske også os selv som »rigtige« – og da opstår den indstilling nemt, at derfor er Gud nødt til at velsigne os og vore Gudstjenester – en farlig tanke! Thi da risikerer man at holde møder og Gudstjenester i den *påstand*, at her hos os er det Helligånden, der leder – thi det er Gud jo nødt til. Men eet er en påstand om, at Ånden leder – noget ganske andet er det, når Han virkelig gør det!

Nej, vi gør det ikke blot, fordi sådan læser vi i Det nye Testamente – vi gør det, fordi sådan er Guds uforskyldte nåde imod os. Vi er ikke blevet mere »rigtige« – vi er blevet mere benådede og derfor mindre – måske *de allermindste* af alle de hellige!

Og hver gang Helligånden mærkbart er til stede, er det på grund af Kristi uendelige barmhjertighed imod os. En selv-

følge, som vi på forhånd regner med, bliver det aldrig. Så »rigtige« kan vi jo aldrig blive.

Til slut

I min ungdom sang vi en åndelig vise, hvori det lød: »Stor, større størst vi kender ej – vi er eet – sådan er det samfund, som vor Far har beredt!« Ja, sådan er det hellige præsteskab – det åndelige hus, bedehuset – Guds menighed – og det er såre vidunderligt for dem, der forekommer sig selv og måske også andre at være de svageste – måske mindre ærefulde – måske nogle, man blues ved. De er nødvendige, uundværlige og skal derfor omgives med ære, taknemmelighed og omsorg, så de begynder at fatte, at de er uundværlige lemmer på Kristi legeme, uundværlige præster i det hellige præsteskab (1. Kor. 12,13-27)!

Så kan alle uden undtagelse være med både i Gudstjenesterne og ved møderne – være med som mere end tilhørere – være med *som virksomme lemmer på Kristi legeme – som levende stene i det åndelige hus – som præster i det hellige præsteskab!*

Herre, vor Gud, lad ingen af os synke tilbage i sine egne tanker om menigheden, om Gudstjenester og møder, men holde fast ved dine tanker og veje, der også, hvad dette angår, er himmelhøjt over vore! Amen!

En vej, der ikke er god

I følge profeten *Esajas* er en vej efter *egne* tanker en ond vej (kap. 65,2). Vejen ser god og fornuftig ud – flertallet er enig i, at den skal man følge – den vinder almindeligt bifald, fordi den stemmer med, hvad man kalder »sund fornuft« – men i Guds øjne er den ikke god – den er ond.

Vi vendte os hver *sin* vej, d.v.s. vi for vild (Esaj. 53,6). Vore egne veje er altid onde, fordi de fører bort fra Gud. De kan se nok så gode, kloge og fremgangsrige ud – de er dog onde og aldrig gode, end ikke når de fører til rigdom, ære og succes iblandt mennesker.

Profeterne søgte at hjælpe Guds folk bort fra deres egne tanker, planer, råd og veje, men mødte som oftest så stor en modsigelse, at de tilsyneladende talte for-gæves.

Vejen

Da vor Herre Jesus kom og sagde: »Jeg er vejen« (Johs. 14,6), åbenbarede Gud til fulde, at »mine tanker er ej eders, og eders

veje ej mine, lyder det fra HERREN; Nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end eders, og mine tanker højere end eders« (Esaj. 55,8-9).

Guds vej er kærlighedens vej – vel at mærke den *guddommelige* kærligheds vej. Verdens Herre og Frelser giver frivilligt afkald på alt, endog på sin ret til at bevare livet – og derved vinder han alt!

Han giver afkald på al anden støtte end den, lydigheden imod Faderen giver ham.

Tilsyneladende fører den vej kun til tilbagegang, ja nederlag, thi flokken omkring ham, der til at begynde med talte tusinder, svinder ind til nogle få disciple – og til sidst dør han ensom og forladt på et kors.

Er gode og kloge menneskers veje ikke bedre? De fører jo aldrig til så store tab, og folk kan bedre forstå dem.

Du må nok hellere selv besvare spørgsmålet – og derefter følge din overbevisning.

Guds folk

Guds folk, Israel, lærte ikke Guds veje at kende, så de fulgte dem. Det blev deres ulykke. De korsfæstede Ham, der er Vejen.

Følger Guds folk, menigheden, Guds veje bedre end Israel? Det spørgsmål kan jeg ikke besvare – men jeg ved, at menigheden har et større ansvar end Israel, thi der er betroet den mere.

Guds veje er *omvendte* af vore, d.v.s. de går i modsat retning.

Ikke at søge anden støtte end den, troen på Gud giver, er selv for Guds børn så smal en vej, at vi tøver med at gå den. Og dog er det kun ad den vej, vi lærer Gud at kende som DEN, HAN ER.

Vi vil alle gerne bære megen frugt, vinde mennesker for Herren, opbygge de hellige, gøre fyldest i vor tjeneste, men glemmer ofte, at »hvedekornet må falde i jorden og dø«, hvis det skal ske – og så gør vi alt muligt andet for at vinde mennesker og gøre fyldest – gør det i »bedste«

mening, glemmende, at korsets vej er og forbliver Guds vej – også for os!

Vore egne tanker og veje (midler, metoder) er en hindring for det vidnesbyrd om Herren, vi er ivrige efter at aflægge, thi de strider imod Guds.

Det hænder nu og da, at Gud standser sin tjener brat for at få ham i tale. Det hænder også, at Han siger: »Hold inde – stands – at du kan kende, at JEG ER Gud!«

Da slipper vi alt og står i vor intethed foran vor Herre og Gud. Den stilling sømmer sig for enhver af os. Da taler Han til os, som GUD taler til et menneske. Der opstår ingen diskussion eller udveksling af tanker og opfattelser. Gud siger i guddommelig myndighed og nåde sit Nej og intet andet end Nej til alle vore tanker, planer og metoder, som vi mente kunne tjene Hans sag.

Her åbenbares det for os, at vi *syndede*, da vi gav efter for de fornuftige og kloge tankers planer og veje – syndede *imod* Gud – noget forfærdeligere hos Guds folk kan ikke tænkes.

Underfuld-Rådgiver

Herren bærer navnet »Underfuld-Rådgiver«. Vi skal ikke råde Ham, men vi skal lade os råde af Ham – vi skal altså spørge Ham til råds.

Det gjorde *David* nogle gange, men ulykkeligvis ikke altid. Han gjorde det ikke, da han ville føre arken til Jerusalem og satte den på en vogn – først da Herren havde grebet markant ind og standset ham i at følge sine egne tanker, lærte Han, at han måtte gøre således, som Gud ville (2. Sam. 6). Han gjorde det heller ikke, da han lod sit folk tælle. En konge vil »naturligvis« gerne vide, hvor stort og stærkt hans mandskab er – ja, men en Guds mand og konge støtter sig ikke til sin egen styrke, men kun til Gud (2. Sam. 24). Han gjorde det slet ikke, da han i stedet for at drage ud med sin hær blev hjemme – og faldt i synd med Batseba.

Alle disse forfærdelige ting kunne *David* have undgået, hvis blot han havde spurgt Herren: »Hvad vil du nu – og hvorledes vil du det?«

Men da filisterne angreb, rådspurgte *David* Herren: »Skal jeg drage op imod filisterne, og vil du give dem i min hånd?« og HERREN svarede *David*: »Drag op! Jeg vil give dem i din hånd!«

Da *David* så havde slået filisterne, samlede de sig atter imod ham. Og så sagde *David* ikke: »Jeg ved, hvordan jeg skal besejre dem – det gjorde jeg, da jeg drog op imod dem på Herrens ord – jeg har erfaring for, hvordan man fører krig!« Nej, han rådspurgte *atter* Herren og fik denne gang en helt anden besked end første gang – og sejrede derfor atter (2. Sam. 5,17-

25).

Guds folk beder altid om Guds velsignelse, men alt for sjældent om Hans råd. Derfor hersker synden i udtalt grad i Guds menighed, som imidlertid ikke lider under nogen syndserkendelse – og derfor fortsætter med at »tjene« Gud på afstand af Ham i egne tanker, egne råd, egne planer og ad sine egne veje.

Lad mig gentage mit eksempel fra november:

Hvem af os har rådspurgt Herren angående vor sommerferie? Hvem har søgt Hans åsyn med denne bøn: »Skal jeg holde sommerferie i år, eller har du, min Gud og Herre, andre tanker? Og skal jeg holde ferie, hvor skal det så være?«

Tænk, hvis vor sommerferie er efter vore egne tanker – da er den i modstrid med Guds – og da holdt vi ferie i synden.

Hvis det var tilfældet med dig, skynd dig da hen til din Frelser i bod og syndsbekendelse, at Han kan forbarme sig over dig og føre dig ud af dit hjertes forhærdelse i det, som alle andre gør som den selvfølgeligste ting af verden, men som vækker Guds mishag.

Og har du holdt ferie i dine egne tankers lyst, da er der sikkert mange andre områder, hvor du gør noget lignende. Da er måske hele dit såkaldte kristenliv forankret i Guds mishag.

Skynd dig, skynd dig hen til korsets fod, inden det er for sent!

Ikke vore egne

Vi er dyrt købt med Jesu blod til at være hans – os altså *ikke være vore egne*. Vor tid er Hans – vore evner og penge ligeledes – og har du et hus, en bil, glem da ikke, at de tilhører Ham!

Derfor falder vi i synd, når vi handler, som om vi var vore egne og ikke tilhører en anden, hvis trælle vi er.

En træl følger sin herres hånd (Salme 123,2) for at få et vink om, hvad han skal gøre.

Er vi så afhængige af Herren? Ja, det er vi. Vi råder jo ikke engang over den næste time, end sige næste dag, næste uge, næste måned, næste år.

Men det er ikke i en trældomsånd, vi søger Herrens åsyn for at modtage hans råd. Der er ikke noget usundt, sygeligt forbundet dermed. Du behøver ikke rådspørge Herren, om du skal gøre dit daglige arbejde med al din flid og påpasselighed. Det hersker der ikke tvivl om.

Men du træffer mange afgørelser af anden art. Jeg nævnte din sommerferie. Jeg kunne nævne køb af bil – eller af et sæt tøj – eller de langt sværere afgørelser: skal jeg sige Nej i gerning til de forfladigende ting, der nu godkendes i forsamlingerne – skal jeg gå uden for lejren – skal jeg godkende de mange strømninger,

der udgives for at være Helligåndens værk, eller skal jeg sige et afgjort Nej dertil – skal jeg lade andre kristne bestemme over mig, så jeg inderst inde afskriver mit personlige ansvar – skal jeg lade mig overtale af mennesker eller afvise dem, der med overtalende ord vil vinde mig for deres sag?

Hvilken nåde at måtte spørge Herren til råds og dermed ikke blive indviklet i et eller andet mere eller mindre kristeligt spindelvæv – Herren er *Underfuld-Rådgiver* – hans råd er altid det bedste, medens kristne menneskers råd gang på gang har vist sig at være skæbnsvangre.

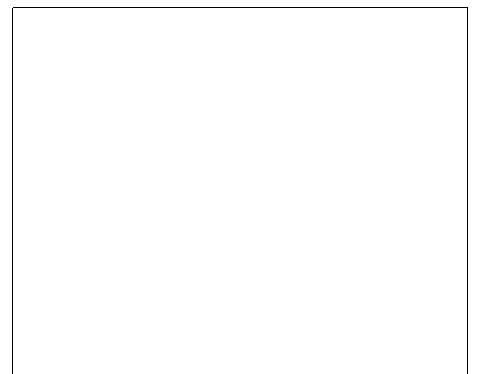
Derfor skal vi ikke selv optræde som underfulde rådgivere – vi skal sjældent give noget konkret råd – men hjælpe den søgende og spørgende til selv at kende Herrens vej og vilje.

Kun når vi handler som de, der tilhører Herren og derfor følger Ham ad Hans tankers vej, er vi virkelig frie – og virkelig glade.

Syndens væsen

At leve for sig selv er syndens væsen. At træffe bestemmelser, om hvad vi vil i dag eller i morgen, kalder *Jakob* for store ord i pral, og tilføjer, at den slags store ord er *onde* og *syndige* (Jakob 4,13-17). Den nye oversættelse siger, at den, som gør det, *er en synder*. Mon ikke det store flertal i menighederne synes, at *Jakob* går for vidt? Mon ikke de finder en passende bortforklaring, f.eks. denne: »Det er lovisk tale, det er ikke evangelium! Det drejer sig jo om harmløse beslutninger og uskyldige ord!«

Det drejer sig imidlertid om vort forhold til Ham, vi kalder vor GUD, HERRE og FRELSER – og det afslører, om vi lever for os selv, styrer vort liv selv, eller om vi lever for Ham, tjener Ham, følger Ham og dør i den af Ham bestemte time for Ham, således at vort liv er en offertjænesten for Ham. Det afslører, om Jerem. 4,22 er en beskrivelse af os. Du kan selv læse det både i den gamle og den nye oversættelse og være stille for Guds hellige ord – om dig? Og glem ikke Jerem. 51,17! som formentlig omfatter enhver af os.

De fattige

Dem har vi ikke nogen af her i landet. Alle har tag over hovedet, ingen mangler det daglige brød. Ingen behøver at tigge; man ser da heller ikke nogen tigger på gaderne. I Danmark har man glemt, hvad fattigdom er, men det bør ikke have til følge, at vi glemmer de fattige.

Dem er der jo milliarder af udover verden. Jeg sidder i vort dejlige hjem og skriver dette, men mine tanker bevæger sig ud over jorden til alle mine medskabninger, der hverken har hjem eller dagligt brød i overflod som jeg. De er mennesker, ganske som jeg er et menneske, men de lever i modsætning til mig under umenneskelige forhold. Jeg tænker på de forfærdelige slumkvarterer i mange af jordens storstæder, hvor der ikke er stort andet end snavs og smuds og narkotika og vold – og jeg tænker på de millioner af mennesker, der i disse dage er ramt af voldsomme oversvømmelser i Kina – og på dem i Bangladesh – og dem i Afrika – hvilket privilegium at bo i Danmark – og hvilket ansvar!

Taksigelsen

Må der fra det danske folk stige en uophørlig taksigelse op til Gud – en tak for det daglige brød, som vi har i næsten ubeskrivelig overflod – jeg kender i hvert fald ikke navnet på alle de raffinementer, man kan købe i supermarkederne – en tak for hus og hjem – for manges vedkommende tillige sommerhus – en tak for ordnede forhold – motorveje og broer – sygehuse og hjælp i nødstilfælde – o.s.v. – o.s.v. – noget, vi har vænnet os til at betragte som en selvfølge – og hvis det ikke fungerer optimalt, da opløfter vi et ramaskrig, thi det manglede bare, at vi ikke skulle leve i fuldkomne forhold!

»Min sjæl, lov HERREN, og glem ikke alle hans velgerninger!« Taksigelsen er en hjælp til ikke at optræde som et forkælet barn, der er vant til at få alt, hvad det peger på.

Taksigelsen hjælper os til at holde os nær Gud, så vor materielle overflod ikke får magten over os.

Den hjælper os til som Paulus at blive indviet i at være mæt og have overflod (Fil. 4,12).

Thi overflod er ikke ubetinget en fordel, lige så lidt som rigdom er det. Der er forbundet store åndelige farer med at eje meget. Velstand bringer os umærkeligt på afstand af Gud, hvis ikke vi lader os indvie af Guds Ånd til at forvalte den til Hans ære.

Må Herren forny os i taknemmeligheden – med den deraf følgende taksigelse –

og må Herren straffe dem, der lærer børnene, at de ikke har noget at takke for, thi mad og drikke er deres ret!

Lazarus og den rige mand

Beretningen i Luk. 16,19-31 er ikke en lignelse. Der var virkelig en rig mand – og Lazarus var der også – og det gik dem således, som Herren skildrer det.

Det var til de pengekære farisæere, Herren sagde dette (Luk. 16,14-15). Lad os derfor først undersøge, om kærligheden til penge bor i vort hjerte – og lad os også undersøge, om vi er blevet farisæere!

Vi har jo ikke Lazarus langt borte fra os – ikke med mindre vi holder os ham fra livet. Massemedierne lægger ham lige for vore fødder.

Hvor saligt, om vi kan få lov til at være noget for ham! Ethvert Guds barn kan gå til Ham, der er UNDERFULDRÅDGIVER, og af Ham få at vide, hvad han/hun skal gøre for at lindre Lazarus' nød.

Det vidunderlige ved den hjælp, der gives under Herrens vejledning, er, at den ikke blot hjælper den nødstedte, men også giveren. Det er, som om giveren bliver rigere og friere ved at give!

Vor Herre og Frelser vækker kærligheden til vor næste i os, og kærligheden bliver ikke fattig af at give – den glæder sig derover og trives derved. Den frigør os fra pengenes og velstandens magt.

De fattiges suk

Medens vi nyder vore måltider, går der et skrig op til Skaberen fra hans nødstedte, sultende og lidende skabninger ud over jorden. Vi hører ikke denne stønnen, dette råb – men vi fornemmer det, når vi beder for alle mennesker, som Skriften giver os lov til.

Dette suk og dette skrig er alle de fattiges tjeneste for os – men det ved de ikke. »De fattige har I altid hos jer« sagde Herren (Johs. 12,8). De er der ikke som en ligegyldighed – de er der ikke for at blive overset – de er der, som Lazarus var der hos den rige mand.

De minder os om, at hernede har ingen af os vort blivende sted. Vi er alle gæster og fremmede. Vi forventer en bedre verden, hvor retfærdighed bor. Ja, vi oppebiter vor Herres Jesu tilsynekomst med den synlige oprettelse af Hans rige.

Gud lader de fattige påminde os om væsentlige ting, så vi finder nåde til ikke at leve for os selv – ikke at konsolidere, befæste og betrygge vor tilværelse hernede på en måde, der hindrer os i at gøre fyldest som forvaltere af alt det, Han har be-

troet os.

»Jeg var sulten, og I gav mig at spise – jeg var tørstig, og I gav mig at drikke« – men de vidste ikke, at hvad de havde gjort imod en af Herrens mindste små, havde de gjort imod Ham. De havde gjort det i den kærlighed, der har sin kilde i Ham – og derfor havde de uden at være sig det bevidst gjort det imod Ham.

De havde altså ikke ladet sig beherske af, hvad de ejede, men af kærligheden, der altid synes, at det er saligere at give end at kræve.

Således er de fattige og lidende os ikke til besvær, men til besindelse på, at meget er os betroet, og at der derfor skal fordres meget af os.

Herren rejser sig en dag for armes og fattiges råb. Han overhører det ikke og giver os nåde til heller ikke at overhøre det, men tjene Gud med vor velstand.

Hvorledes?

Kærligheden finder altid den rette vej for kærlighedens gaver. Måske går den sin egen vej ud til de lidende – i dybeste forstand er Jesus selv vejen til dem, der sulter, tørster, lider og sørger. Det er i Hans navn og i Hans ånd, Guds børn giver – og giver – og giver – og underligt nok bliver gladere og rigere og mere tilfredse, end nogen kan forestille sig.

Thi også her gælder det, at den, som vil bevare sit liv, mister det, men den, som mister sit liv for Jesu og evangeliets skyld, bevarer det.

Det er en salig tjeneste – men det er ikke en fortjeneste – det er i den fuldkomne frihed, vi får lov til at give til de fattige – vi vil ikke glemme det.

Gavens værdi er ikke proportional med dens pengebeløb. Hvis det var tilfældet, ville de velhavende altid give mere end folkepensionisterne – men det er ikke tilfældet. Den fattige enke gav ikke forholdsmæssigt mere end alle de andre, der gav af deres overflod – hun gav mere – virkeligt mere – hun gav så meget, at hendes gave den dag i dag er virksom til velsignelse.

Her er vi ved noget overmåde herligt. Den fattige enke gav således, som kun de, der elsker Herren af hele deres hjerte, kan give. Det var derfor Ham, hun gav til – men hendes gave er blevet til usigelig velsignelse for mangfoldige.

Vi kan ikke sige, at den pligtmæssige mekaniske given er uden betydning – men vi kan sige, at den ikke har samme velsignede betydning som den gave, der gives med Herren for øje, og som derfor er fastsat af Ham – kærlighedens betingelsesløse

gave.

Synet af verdens nød kan få vore hænder til at synke. Hvad betyder dog mine små gaver i forhold til al den nød?

Men »synet« af Herren får aldrig vore hænder til at synke i opgivenesshed. Med ham for øje som korsfæstet for mig spørger enhver af os: »Hvad må jeg gøre for dig?«

Så bliver vor gave ikke blot et beløb – men hjertet er med i gaven – og med hjertet forbønnen for de fattige – og med forbønnen råbet: »Kom, Herre Jesus, kom snart!«

Så er giveren salig i sin gerning – og saligheden »besmykker« gaven, så den udretter mere, end dens pengebeløb er i stand til.

Men giveren lader ikke sin venstre hånd vide, hvad den højre har givet – og han/hun lader ikke andre vide noget om det.

Selv glemmer giveren også hurtigt, hvad han/hun har givet – det ligger jo bagved – det er bedre at jage imod Målet, som Gud har kaldet os til, og undervejs

»gøre godt, som Gud det vil, på allerbedste måde«, d.v.s. på Guds måde.

Vi kommer ikke selv til at mangle noget – vore børn heller ikke – det er snarere sådan, at vi går fra herlighed til herlighed – Gud kommer aldrig i gæld til os, så Han skylder os noget, som han desværre ikke er i stand til at betale!

Gud elsker en glad giver – det mærker den glade giver sandelig – og det giver ham lyst til at forblive i den glade given med hjertet fyldt af taknemmelighed derover.

Således kan de fattige og nødstedte hjælpe os af med vor selvished og selvoptagethed og vække os. Jo, de er der altid, og når vi vil, kan vi gøre vel imod dem (Mark. 14,7) – og et Guds barn vil, hvad hans Herre og Frelser vil!

Glædelig jul!

Det er ikke ufarligt at tilhøre et folk med en levestandard, som næppe er højere i noget andet land. Vel er det en Guds gave, men glemmer vi det, da forvalter vi vor velstand kødeligt og bringer vor sjæl i

fare. Da bliver vi forvante (se Jerem. 6,2) og kommer ind under Guds mishag og vrede.

Lad os bede om nåde til at holde jul på en måde, der ærer Herren. Kan hænde, vi da gør det anderledes end på den sædvanlige måde, fordi vi søger Ham og Hans gode, fuldkomne og velbehagelige vilje.

Julen bliver ikke en mindre glædesfest af den grund. Børnene bliver ikke mindre glade. Stemningen bliver ikke trykket, thi vi er jo ikke loviske eller farisæiske eller selvretfærdige, når vi lader Guds Ånd meddele os Guds gode vilje med anvendelsen af vore penge ved juletid – vi er Hans børn – ikke verdens børn – og trives allerbedst i Hans vilje, som ikke nægter os noget virkelig godt og som derfor bevarer os fra at følge verdens opfattelse af, hvad der må til for at få, hvad den kalder for en »god jul«.

»Kun, at vi skal komme de fattige i hu« (Gal. 2,10).

Velsignet jul til velsignelse for andre!